

Himnas gyvenimui, arba Visa tiesa apie Raupsuotuosius

... **R** aupsuotasis, raupsuotasis, – skambėjo galvoje. Burnoje jau kurį laiką jaučiau kraujo skonį. ...Raupsuotasis, raupsuotasis, – atkartoję jūros bangos, baigiančios praryti besileidžiančią saulę. Temo. Nusispausčiau ant smėlio, seilės su krauju. Turbūt nuo įtampos, pavargau šiek tiek...

Bet kelią pasirinkau pats. Galėjau ramiai, kaip visi, sėdėti sau kur sėdėjęs, paskui išeiti į pensiją, kaip ir daugelis – pasakoti anūkams, kad štai jų senelis trisdešimt metų dirbo kažkokį „atsakingą“ darbą, ėjo kažkokias pareigas, už darbštumą gavo pakabuką, t. y. medalį, ir galiausiai numirti. Iš tiesų tokie žmonės seniai būna mirę. Daugybę savo gyvenimo metų ar net dešimtmečių tiesiog vaikšto į darbą ir iš darbo namo kaip robotai, zombiai. Jie jau nebegyvi. Kad dar tebėra šiame pasaulyje, jiems primena tik nuolatinis nerimas, depresijos ar įvairios ligos. Kadais, kai jų širdys šaukte šaukė, kad reikia kažką keisti, kažkur eiti, ieškoti, siekti svajonės, kilti, galbūt –

*Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės,
visa kita jums bus pridėta*

Evangelija pagal Matą 6,27 – 7,4

pakilus skaudžiai kristi, dantis sukandus stotis ir vėl eiti, jie... nežengė to žingsnio ir... mirė. Tokius žmones labai lengva pažinti, – jų kūnai juda, bet akys užgesusios. Jų daug...

Kiekvienam ateina metas, kai tenka laviruoti ant briaunos ir ryžtis didelei rizikai. Kiekvienas sulaukia akimirkos, kai savo esybės gelmėse tvirtai žino, kad jei dabar atsisakys rizikuoti, pats save pasmerks vidutinybės egzistencijai. Tik ryžtingas šuolis, nors ir baugus, nors reikalaujantis daug drąsos, leistų jam pradėti kelionę į visiškai naują kraštą. Į galimybių, laimės ir laisvės kraštą. Tokią akimirką labai svarbu išgirsti, ką šnabžda širdis ir pasikliauti ja.

Žymiausias visų laikų menininkas, mokslininkas, išradėjas Leonardas da Vinčis sakė, kad daugelis žmonių nugyvena gyvenimą tik valgydami ir tuštindamiesi, nieko rimtesnio nenuveikdami, o po savo mirties palieka tik gendančios mėsos gabalą.

Ačiū Dievui, nuolat atsiranda nenorinčių taip gyventi ir mirti. Jie žengia tą žingsnį – žingsnį link savo svajonės, link bauginančios nežinios. Savo kelionę dažniausiai pradeda neturėdami, kaip sakoma, nei balno, nei sandalų, nelaukdami „tinkamo momento“, baikštūs ir neužtikrinti. Bet vis tiek žengia ir atsiduria vienas prieš vieną su Pasauliu. Pasidaro baisu. Staiga užgriūva nenumatyti, netikėti sunkumai, kyla didelis noras sukti atgal. Kai kurie ir pasuka, o kiti eina toliau. Eina ri-

zikuodami, kaip akrobatai lynu. Atsilikusieji juos stebi, kartais žavisi, tačiau slapta, tamsiausiuose pasąmonės kampeliuose trokšta, kad tie akrobatai kristų žemyn. Labai, labai trokšta. Nes tas, kuris drąsiai balansuoja ant gyvenimo lyno, stebintiesiems primena jų pačių svajones, tik kažkuriuo momentu išduotas ir neįgavendintas. Tų, išdrįsusiųjų, buvimas kamuoja tarsi nuolatinė savigrauža, sunki ir nepakeliama. Tokie išsišokėliai būtinai turėtų kristi ir išsitaškyti smegenis. Juk kai akys nematys, ir širdis neskaudės...

Kaip tyčia anam išsišokėliui pradeda sektis. Akivaizdžios pirmosios pergalės, tegul ir nedidelės. Nesvarbu, ar tie laimėjimai išreikšti pinigais, ar profesiniu pripažinimu, ar materializuojasi kita forma, – kiekvienam savo. Būtent tada sėkmingojo veidą paliečia pirmieji vėjo gūšiai. Neapykantos vėjo, pradedančio traukti nuo tos daugumos, kurią šis paliko, nes nenorėjo kartu merdėti ir vadinti rutinos gyvenimu. O paliktųjų neapykanta didėja ne vien todėl, kad išėjusieji įgyja geresnį automobilį, drabužį, būstą ar pripažinimą. Labiausiai „išsišokėliai“ nekenčiami todėl, kad visiems „normaliesiems“ vien savo buvimu drumsčia ramybę, nuolat primindami apie tai, kad jie kažkada taip pat norėjo siekti, kovoti, išsitiesti visu ūgiu, garsiai ištarti savo vardą, aiškiai įvardyti savo tikslus. Norėjo, gal retkarčiais vis dar nori, bet neišdrįsta. Per daug baisu palikti menamas socialines garantijas, tariamą stabilumą,

vis neateina palankus metas keisti tegul nuobodu, tačiau jau įprastą gyvenimą, egzistuoja dar daugybė pateisinamųjų priežasčių. O štai anas spjovė į visas šias priežastis ir degančiomis akimis, aiškia kryptimi eina savo gyvenimo keliu, netgi gana sėkmingai. Ar galima atleisti tokią niekšybę? Žinoma, ne. Ši dirgiklį norisi kuo skubiau sunaikinti. Ir kuo geriau drąsuo-liui sekasi, tuo stipriau pučia neapykantos vėjas, mėgindamas jį nublokšti nuo gyvenimo lyno, kad akių nebadytų ir ramybės nedrumstų. O tas nekreipia dėmesio ir eina toliau, nes žino – *kelią įveiks einantis*. Tas kelias siauras ir pavojingas. Ne tik dėl to, kad jame vieną dieną gali užgriūti šlovė, pinigai, kitą – skurdas ar kalėjimo grotos. Dar ir todėl, kad šiame kelyje keleivio širdį nuolat draskys abejonės dėl pasirinktos krypties teisingumo. Apniks dvejonės dėl siekiamo tikslo, kuris žingsnis po žingsnio taip pat transformuosis ir keisis. Kartais net grauš pavydas tiems, kuriuos paliko. Atrodys, kad jiems labai gera, jų pilkas egzistavimas nepatiria jokių kančių, ieškojimų, dvejonių... Tačiau prisiminkime budistų posakį: „*Maža dvejonė – mažas nušvitimas, didelė – didelis*“. Krikščionybėje ši būseną vadinama Danguos karalystės, brangiausio perlo atradimu. Nepastebimai, po truputį viskas ima keistis, šiame paties pasirinktame kelyje tu pradedi jausti gyvenimą. Tu jauti, kad žvaigždės – tavyje, vėjas – per tave ir Saulė su tavimi. Visiškai kitaip suvoki pasaulį. To suvokimo, tos būsenos neįmanoma

nei išreikšti žodžiais, nei kam nors paaiškinti, nes ji ne paaiškinama, o įgyjama. Tau nelieka nieko neįmanoma, dingsta įvairios baimės ir nuogastavimai. Atsiranda vidinė laisvė, užplūsta gyvenimo džiaugsmas. Tu supranti, kad tą suvokimą ir tą būseną gali pajusti tik toks kaip tu – „išdrįšęs žengti“. Jau negali kaip seniau bendrauti nei su buvusiais pažįstamais, nei su artimaisiais – tau su jais neįdomu, o jie tavęs nebesupranta. Dažnai net fiziškai jauti nepakantumą ir neapykantą. Žymi lietuvių aktorė, visuomenininkė, signatarė Nijolė Oželytė kartą pasakė, kad „žmones gąsdina bet kokia ryškesnė spalva“; pridurčiau – net labai erzina. Kol tau tavam kely sekasi, aplinkiniai dantis sukandę su tavim bendrauja, bet jei ateis sunkus momentas, užklups bėda, žmonės vienas kitam bepasakodami apie tavo nesėkmes iš laimės net seilėmis apsitaškys. Pamatę tave, stengsis pereiti į kitą gatvės pusę, bėgdami lyg nuo kokio raupsuotojo. Tuo metu iš tikrųjų jausiesi kaip raupsuotasis.

Kai Napoleonas po sėkmingų karo žygių grįždavo į Paryžių, jį garsiai džiūgaudama ir sveikindama pasitikdavo daugiatūkstantinė minia, bet imperatorius niekad į tai nekreipdavo dėmesio ir likdavo abejingas. Kartą vienas iš jo generolų neiškentęs paklausė, kodėl jis visiškai nereaguoja į žmonių jam rodomą didelę pagarbą. Napoleonas į tai atsakė: „Jei jūs rytoj mane vestumėte pakarti, minia džiūgautų ir stūgautų iš pasitenkinimo lygiai taip pat, kaip ir dabar.“

Bet juk ne dėl žmonių pripažinimo ar žavėjimosi mes stengiamės. Ne dėl jų ryžtamės žengti nepramintu keliu. Jei tik kiekvienas galėtų suvokti Kristaus žodžius: „*Jūs ieškokite Dievo karalystės, visa kita jums bus pridėta.*“ Juk toji karalystė, rojus ar pragaras – ne kažkur kitame gyvenime, o čia ir dabar. Čia ir dabar žmogus renkasi, kaip jam gyventi. Kiekvienas turi tam tikrų talentų, savąjį pašaukimą. Būtent atradęs savo kelią, kitaip tariant, – pradėjęs įgyvendinti pašaukimą, praveri duris į pažadėtąją karalystę. Tada pradedi džiaugtis tuo, ką veiki, kaip gyveni, mėgautis pačiu gyvenimu. Užsiimdamas širdžiai miela veikla, visada jauti pasitenkinimą, tokia būseną lemia gerą nuotaiką, puikią sveikatą, be ypatingų pastangų atsiranda ir materialinė gerovė. Juk karalystė jau atrasta, o visa kita bus pridėta. Šalia esantys žmonės tiesiog neatsistebi, kaip tu sugebi visada atsidurti tinkamu laiku tinkamoje vietoje. Sekasi, – šnibžda už nugaros. Bet tie, kurie nori patys visa tai atrasti, bent jau suprasti, turi ryžtis žengti žingsnį. Priimti bauginantį, nelengvą sprendimą. Kelias nebus lengvas. Neverta bijoti suklysti. Teisingus sprendimus diktuoja patirtis, o ši kaupiasi mokantis iš klaidų. Klaidos gi daromos veikiant. Kai vieno iš turtingiausių Amerikos žmonių paklausė, ką darbuotojas jo vadovaujamoje kompanijoje turėtų daryti, kad sėkmingai kiltų karjeros laiptais, šis atsakė: „Jis turėtų padvigubinti klaidų skaičių.“ Taigi svarbiausia – pradėti veikti. Trečio kelio gyve-

nimas neduoda, yra tik du: stovi ir merdėji arba žengi ir gyveni. Žengi ir atrandi tą savąją tiesą, kurią žodžiais perteikti, paaiškinti ar iš įvairių knygų išmokti neįmanoma. Kaip sakė žymus rašytojas, Nobelio premijos laureatas Hermannas Hesse, „*tiesa ne išdėstoma, o išgyvenama*“.

...Saulės spinduliai pamažu kilo virš jūros. Švito. Koks puikus saulėtekis. Jūra, saulė, smėlis... Gyvenimas. Kokia vis dėlto palaima būti... raupsuotuoju.

P. S.

Dažniausiai Jis ateina pas tave vakarais, kai po visų dienos darbų ramiai sėdi savo virtuvėlėje su arbatos puodeliu ir kai niekas negali pažvelgęs į akis perskaityti tavo minčių. Jis netikėtai įsiveržia ir metęs po kojomis nuostabias lauko gėles, dar tebekvepiančias laužo dūmais, švelniai tave apkabina ir sušnabžda: „Labas, tai aš.“ Jo akys švyti, plaukai ir drabužiai persismelkę tolimų vandenų ir egzotiškų šalių kvapais, Jis meiliai šypsosi tau. Pamatęs, kad nereaguoji, purto tave savo stipriomis įdegusiomis rankomis ir beveik šaukia:

- *Klausyk, klausyk gi, ką tu čia veiki? O Dieve, ką tu darai su savo gyvenimu, nejaugi nematai?*

Kol tu čia sėdi, audros ir uraganai, lietūs ir žaibai neša tolyn didžiojo nuotykių ir pirmosios meilės kvapus, vaivorykštės

spindi savo ašarose, beviltiškai klausdamos – kur tu? Alpių pievos baigia nužydėti laukdamos tavęs.

Antai beprotiškas saulėlydis atsispindi jūros beribėje ir baltas burlaivis seniai laukia mūsų, kad nuplukdytų už horizonto prie pasakiškų salų.

Na eime gi... eime, na?

Paskui žvilgteli su liūdesiu į tavo sustingusį, nuo kasdieninių rūpesčių ir nerimo papilkėjusį veidą, ir supratęs, koks beprasmiškas jo kvietimas, slėpdamas ašarų pilnas akis tyliai pasišalina.

Juk Jis – tai tu, tas, kuriuo kažkada jaunystėje buvai ir galbūt sielos gilumoje vis dar esi.

Norint nemokamai gauti trumpas ištraukas iš knygos „Laumžirgio istorijos“, registruokis www.laumziris.com > naujienlaiškiai.

Persiųsk draugui

Vienoje kalėjimo kameroje sėdėjo du žmonės. Abu žiūrėjo pro langą, bet vienas iš jų matė aprūdijusias, purvinas grotas, o kitas – nuostabų žvaigždėtą dangų.